

Vorbirea despre Biserică între curs și discurs sau a cuvânta, într-un duh creștinesc, despre Catedrala Mântuirii Neamului Românesc...

Introducere

Vorbind despre Biserică și în Biserică – despre rolul și importanța Ei, am ajuns la multe definiții ce i se dau Bisericii, cu alte cuvinte am ajuns la o teoretizare, la o nuanțare a detaliilor... Nu știu, în schimb, în ce măsură, împlinim în practică cunoștințele teoretice pe care le cunoaștem despre Biserică și dacă le împlinim în Biserică – acolo unde le este locul și rostul!... Și din cauza acestei stări de fapt există o tensiune: între real și ireal, între istorie și Împărăția Lui Dumnezeu. Sau, mai concret, între idealul creștin: care este viața în Iisus Hristos și viața pământească pe care o ducem cu toții. Rezolvarea acestei antinomii, contradicției nu implică numai acțiunea umană ci și divină. Prin el, omul, a realizat prea puțin în planul sensului și a destinului său. Când singur vrea să se autodivinizeze, să se facă înger de fapt el ajunge fiară.

Omus secundus deus – maximă iluministă și marxistă – este concretizarea acestei căderi. Căutând singur paradisul desăvârșirii a aflat iadul dezumanizării. Tensiunea nu se poate rezolva în sine ci numai în Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Iar mântuirea noastră se realizează așezându-se sub Revelație, nu deasupra ei. Omul căzut refuză Revelația, el pune condiție Revelației, erezia, produsul subiectivismului demonic, face ce vrea cu Revelația și transmiterea ei prin Biserică. Ei uită că natura Revelației, nu este o sumă de propoziții, de informații, iar înțelegerea mântuirii nu este una gnostică, teoretică.

Se uită că religia creștină nu este rodul căutării omului ci este istoria căutării omului de către Dumnezeu. În Revelație, în această căutare și descoperire, Dumnezeu nu comunică numai adevărul despre El, ci se deschide El Însuși și ne arată condițiile mântuirii în El. Unirea omului cu Dumnezeu este scopul Revelației, deci umanul este uman numai în Dumnezeu. Această înfiere a noastră în Hristos se realizează în Biserică. Acesta e mesajul Ortodoxiei și puterea ei unică: accesul la duhul înfierii.

Ereziile caută a-și acomoda lor lucrurile Lui Iisus Hristos, patimile, învierea și chiar trimiterea Duhului Sfânt. Dar se uită, în întinericul ce-i cuprind, că Iisus Hristos este însuși $\text{Ομεγα αποστολος του Θεου}$ - marele trimis al Tatălui, după expresia Sfântul Grigorie Palama. Căci El Spune: „N-am venit să fac voia mea ci voia tatălui meu, care este în ceruri”. Așadar, cine trimite, cine alege, cine este trimisul? **Tatăl trimite pe Duhul:** „Cine vă primește pe voi, pe Mine mă primește și cine mă primește pe Mine, primește pe Cele ce M-a trimis pe Mine”. (Matei 11,40) „Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac” (Ioan 14,16). Sfânta Treime este misionară prin însăși trimiterea ei.

Modurile de existență a Lui Dumnezeu se comunică Bisericii, Ea este aleasa și Ea este plină de Treime, spune Sfântul Vasile cel Mare: Ea este aleasa și ea trimite. Sfânta Treime este baza, modul structurii funcțiilor Bisericii. Taina coborârii Sfintei Treimi și taina urcării omului la Ea este esența adevărului, concretizat în această realitate divino-umană care este Biserica. A fi creștin, a fi în Biserică înseamnă a fi în Sfânta Treime. Unirea se face prin Sfântul Botez, În Biserică nu în afară de Biserică, după principiul paulin: Nu ne propovăduim pe noi înșine. Orice propovăduire care rupe pe Iisus Hristos de Treime, de Biserică, face din Ea o simplă învățătură umană.

Mântuirea în Biserică este intrarea în comuniune cu Sfânta Treime căci Ea, Biserica este locul și spațiul manifestării Sfântul Treimi. Iar Biserica se manifestă în Sfânta Treime, în care se află nuanțele persoanelor: a Tatălui și a Fiului și a Sfântul Duh.(Tainele inițierii) De aceea cea mai mică biserică devine Ierusalimul ceresc. Iisus Hristos ne mântuie nu în primul prin învățătura Lui ci în prin Persoana Sa, care a zis: Eu sunt pâinea vieții (Ioan 6,35). De aici rezultă inseparabilitatea operei și învățăturii Lui Hristos de Persoana Sa, și acesta este un principiu dogmatic. Domnul Iisus Hristos nu a venit să ne dea numai o gnoză, o cunoștință, un cod moral, sau anumite mistere esoterice, El este prezent în Biserică prin Sfintele Taine. Și de aici rezultă aspectul ființial al mântuirii: El ni se dă cu viața Lui, iar mântuirea: este viața noastră în Sfânta Treime după cum Sf. Ap. și Ev. Ioan ține să consemneze în cap. 17. Morala se identifică cu persoana Lui Iisus Hristos. La fel Revelația nu e o

sumă de propoziții sau de doctrine, ea este persoana Lui Iisus Hristos, este viața Sfintei Treimi. Dar acestea sunt în Biserică, ruperea omului de Dumnezeu și de dragostea Lui, prin erezie, este un „pustiul de bine”. „Ei uită că ascultarea și smerenia este modul existenței în sânul Sfintei Treimi”, după cum spune Sfântul Siluan Athonitul. Ei uită că Iisus Hristos „trăiește în eternitate în stare de Fiu”, adică de ascultare.

Nu se poate reduce creștinismul la un simplu moralism sau doctrinalism, acestea sunt metode ale misionarismului neoprotestant. Trebuie să înțelegi, să cauți, să afli că dogma nu este doctrinalism iar morala eticism, ci ele, sunt viață, participare la Dumnezeu. Dacă „Bucuria Tatălui și a Fiului este în Duhul Sfânt”, spune Sfântul Grigorie Palama, cum tu faci din iconomia lor în Biserică și în Istorie?

După Slăvita Sa Înviere, Mântuitorul nostru Iisus Hristos se arată ucenicilor și le spune: Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și puțin mai târziu: „Și iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 19-20). Expresia “toate” arată natura și porunca misiunii. Misiunea se realizează pe baza scripturii și a tradiției liturgice și patristice, căci Iisus Hristos Însuși a zis: „Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul” (Ioan 16,13). Conștiința misiunii trebuie lărgită, iar misiunea Bisericii nu a înțeles alegerea ca supremație.

Dumnezeu te alege, nu ca să te înalțe, ci ca să te coboare, prin slujire. Arhiereul, Preotul, Diaconul, crediciosul sunt robii Lui Dumnezeu. (Ep. Romani - 9,10,11). Este de luat aminte: Orice dezlegare se face pentru ceilalți, Iisus Hristos și-a dat viața pentru toți, suntem aleși, pentru a fi la dispoziția tuturor. În creștinism, alegerea este universală, ucenicii au fost trimiși la toate neamurile. Epistola către Efeseni: este cartea eclesiologică a Bisericii. Prin opera Sa Iisus Hristos recapitulează totul, concentrează totul sub un singur cap: El, și aceasta este marea taină că: „păgânii sunt împreună cu noi martori ai aceleași făgăduințe”. Domnul nostru Iisus Hristos rupe peretele vrăjbei dintre Israel și păgâni. Aceasta este misiunea Bisericii, marele mister: ea împacă totul și ceea ce este pe orizontal și pe vertical. Misiunea sa este a chemării, a slujirii și împăcării. Referințe speciale avem la Sf. Ap. și Ev. Matei – cap.10 și Luca – cap. 9 din ele rezultă legătura indisolubilă dintre evanghelizare și slujire, Biserica făcând prezentă, ca activitate mântuitoare, prezența Lui Iisus Hristos în lume și în Istorie.

Pe lângă Sfintele Taine (căci astfel avem legătura cu Mântuitorul Iisus Hristos), trebuie să se înțeleagă că acest trup al Bisericii este și organizat după concepția paulină, din Epistola către Efeseni. ***Ortodoxia și Biserica Romano-catolică au o înțelegere bisericească, eclesială, a credinței, deci obiectivă, ca realizare și plenitudine a Lui Hristos.*** Denominațiunile creștine, ereziile istorice înțeleg individualist credința. Se uită, sau nu se înțelege că Biserica poate fi contestată nu numai secularistic (sociologic, ideologii ateiste) ci din interiorul ei, de natură creștină.

Biserica și Iisus Hristos sunt o unitate indisolubilă. Istoria misiunii se identifică cu istoria Bisericii. Istoria ei este relația Lui Dumnezeu cu semenii și invers. Neavând o istorie a misiunii, nu ai o istorie a Bisericii, și atunci, ești doar o simplă adunare, un grup de oameni, o apariție meteoritică, stelară pe scena istoriei și a teologiei. Trebuie să iei aminte, la fel și noi! Relația umanității cu Dumnezeu se înțelege ca ***realitate istorico – teandrică și sinergetică.***

Dar mărturisirea în istorie este incomodă pentru societatea bazată pe minciună, înșelăciune și violență. A mărturisi pe Dumnezeu înseamnă a declara război pe viață și pe moarte cu diavolul, a nu mărturisi înseamnă a avea pace cu acesta. Dacă în perioada persecuțiilor, creștinismul era prigonit fiind în afara societății, astăzi se constată o ieșire acesteia din creștinism spre puncte centrifuge ale autoumanizării.

Vocea profetică a Bisericii se aude în istorie, căci nu se concepe, ca propovăduind adevărul să nu mustră păcatul. Glasul ei este adevărul cuvintelor scripturii: „Iată Eu stau la ușă și bat”... Chemarea ei se îndreaptă către toți, și face acest lucru din ziua Cincizecimii, prin vicisitudinile istoriei. Glasul ei străbate veacurile, căci mărturisirea credinței creștine îi aparține doar Ei, în acest fel ajungându-se la o relație simfonică dintre Biserica luptătoare și cea triumfătoare...

Despre importanța și necesitatea construirii Catedralei Mântuirii Neamului precum și a rostului, rolului și semnificației acesteia

După această introducere și dezbateri de natură ori de nuanță eclesiologică, vom ajunge la dezbateri propriu-zise: aceea a lămuririi și limpezirii rolului, locului, importanței și necesității construirii **Catedralei Mântuirii Neamului Românesc** – un proiect deosebit de important și de curajos pe care actualul întâistător al Bisericii noastre Ortodoxe Române Preafericitul Părinte Patriarh Daniel dorește să-l ducă până la capăt, până la bun sfârșit, având suficiente și eficiente argumente în impunerea și susținerea acestui măreț și nobil demers, câteva din aceste argumente, evocându-le și noi, în cele ce urmează, (și) cu ajutorul comunicatului Biroului de Presă al Patriarhiei Române și al Centrului de Presă „Basilica”, publicat în cotidianul creștin „Lumina” din 01.08.2011; (<http://www.ziarullumina.ro/articole;1680;1;60598;0;De-ce-construim-Catedrala-Mantuirii-Neamului-si-care-este-semnificatia-acesteia.html>)...

1. Despre necesitatea liturgică a construirii Catedralei Mântuirii Neamului

Numai cine slujește sau participă la momentele solemne liturgice și la ceremoniile bisericești din actuala Catedrală Patriarhală cunoaște dificultățile pe care le creează *lipsa acută de spațiu în desfășurarea normală a slujbelor religioase*. Actuala Catedrală Patriarhală, construită la mijlocul secolului al XVII-lea (1656 - 1658), a fost inițial biserică mănăstirească, devenită ulterior catedrală mitropolitană în anul 1668, iar din anul 1925, odată cu înființarea Patriarhiei Române, ea servește în mod provizoriu drept Catedrală Patriarhală până la construirea Catedralei Mântuirii Neamului, așa cum se menționează în pisania scrisă deasupra ușii de intrare de patriarhul Miron Cristea, după lucrările de restaurare din anii 1932-1935. Toate catedralele mitropolitane din provinciile românești sunt cu mult mai încăpătoare decât actuala Catedrală patriarhală și oferă clerului și credincioșilor condiții mai bune pentru desfășurarea cultului.

2. Despre necesitatea Ei publică...

Potrivit *Legii privind „Libertatea religioasă și regimul general al Cultelor”* nr. 489/2006, *Culte sunt persoane juridice de drept privat și utilitate publică* (art. 8, alin. 1). În Catedrala Mântuirii Neamului vor fi organizate *ceremonii religioase cu caracter public-național*, ca de exemplu pomenirea eroilor neamului românesc la sărbătoarea *Înălțării Domnului - Ziua Eroilor* (unul din hramurile viitoarei Catedrale patriarhale) și *a Eroilor din Decembrie 1989* sau slujba de *Te-Deum la Ziua Națională - 1 Decembrie*. În același timp, în Catedrala Mântuirii Neamului se vor desfășura alte ceremonii, *aniversări sau comemorări cu caracter național și internațional*, vor fi primiți oaspeții din străinătate și vor fi organizate evenimente cu semnificație religioasă, congrese, conferințe și alte manifestări ale preoților și tinerilor români din țară și străinătate. Utilitatea publică a viitoarei Catedrale patriarhale va fi evidențiată și de *amenajarea spațiului generos de aproape 6 hectare din jurul ei ca parc public, mărinind suprafața spațiilor verzi din București*.

3. Simbol al unității dintre lucrarea spirituală și socială a Bisericii

În ansamblul Catedralei Mântuirii Neamului, *lucrarea spirituală* de ordin liturgic, catehetic și omiletic se va desfășura *în unitate și completare cu lucrarea social-culturală* - prin Centrul de conferințe și Muzeul creștinismului românesc -, *social-filantropică* - prin cantina și căminul pentru pelerini -, și *social-medicală* - prin Centrul de diagnostic și tratament -, toate în incinta Catedralei noi.

4. Simbol al unității dintre generații și al românilor de pretutindeni

Catedrala Mântuirii Neamului prin stilul arhitectonic tradițional bizantin-românesc va fi reprezentativă pentru credința majorității poporului român. *Picturile și mozaicurile viitoareii Catedrale Patriarhale vor include sfinți și lăcașuri de cult reprezentative din toate provinciile românești și chiar ale comunităților de români din afara României.*

5. Despre valoarea Ei de simbol al demnității naționale

Biserica Ortodoxă Română este astăzi singura între Bisericile Ortodoxe fără o catedrală reprezentativă pentru credința majorității poporului român. În mai multe țări din lume, Catedrala din capitală se numește catedrală națională. De exemplu, *National Cathedral* din Washington este catedrală națională, în care au loc și ceremonii cu valoare de simbol național. De remarcat faptul că în București a fost construit stadionul *Național Arena* cu o capacitate de 55.000 de locuri, din fonduri publice, fără mari proteste în legătură cu oportunitatea acestui obiectiv sportiv național. În schimb, *Catedrala Mântuirii Neamului, cu o capacitate de 5.000 de locuri, va fi construită doar parțial din fonduri publice, ceilalți bani fiind din donații ale clerului și credincioșilor ortodocși români din țară și străinătate.*

6. Catedrala Mântuirii Neamului Românesc este complementară școlilor și spitalelor din România

Noua Catedrală Patriarhală nu poate fi pusă în concurență sau opoziție cu școlile și spitalele din România, așa cum fac cei ostili construirii ei, *deoarece ea este complementară acestora.* Școlile publice din România sunt concurate și completate de multe școli particulare, apărute după 1990, așa cum spitalele și alte unități medicale de stat sunt concurate și completate de centre medicale private. În schimb, Catedrala Mântuirii Neamului nu poate fi înlocuită de *una privată, deoarece Catedrala este un simbol al unei mari comunități în rugăciune, al unui oraș întreg. Biserica este singura școală care nu se finalizează cu examenul de bacalaureat sau cu studiile de doctorat, ci rămâne permanent o școală spirituală pentru toată viața, care îndrumă oamenii să caute viața cerească veșnică, încă din timpul vieții lor pământești. În plus, ea este singurul spital care vindecă pe om de păcate prin iertare și prin cultivarea virtuților spre a dobândi sănătate sufletească și iubire curată pentru armonia în familie și societate. Așadar, Biserica este școală spirituală și spital duhovnicesc, complementară tuturor școlilor și spitalelor publice.*

De aceea, la solicitarea Bisericii, în școlile publice se predă și religia care educă pe copii și tineri în spiritul valorilor perene și eterne, completând astfel disciplinele științifice, iar în spitale sunt prezenți preoți de caritate care ajută și completează practica medicală științifică, întrucât omul este nu numai trup, ci și suflet. Biserica Ortodoxă Română își desfășoară activitatea și contribuie la viața societății românești în cadrul legal existent și în modul său specific. Când construiește sau repară lăcașuri de cult, ea primește uneori fonduri din bani publici pentru că: a fost deposedată de multe proprietăți în secolul al XIX-lea și în timpul comunismului, membrii ei sunt cei mai numeroși contribuabili la impozitele către stat, deține cele mai multe monumente istorice și de artă care fac parte din patrimoniul național și nu este susținută din fonduri externe. Întrucât lucrările de construire a Catedralei Mântuirii Neamului au început, în prezent se desfășoară, cu aprobarea Sfântului Sinod, o amplă colectă în toate parohiile și mănăstirile din Patriarhia Română, pe bază de chitanțiere special imprimată pentru susținerea financiară a acesteia.

Dacă în majoritatea democrațiilor europene occidentale, inclusiv în cea franceză, Biserica majoritară este susținută, în diferite moduri, din bani publici, și cultele din România pot fi sprijinite parțial din bani publici. În Statele Unite ale Americii, situația este diferită, pentru că acolo bunurile Bisericii nu au fost naționalizate, cum s-a întâmplat în mai multe state europene, care, din acest motiv, au prevăzut măsuri compensatorii pe termen lung.

Catedrala Mântuirii Neamului va completa lucrarea ei spirituală cu activitatea socială (cantină pentru pelerinii săraci, centrul de diagnostic și tratament etc.), ea având astfel o multiplă utilitate publică.

Biserica Ortodoxă Română nu se conduce după sondaje de opinie publică, adică nu se orientează după procente schimbătoare, ci după percepțe religioase statornice. Preocuparea ei principală nu este popularitatea din sondaje, ci conștiința datoriei pastorale și misionare în fața lui Dumnezeu și a credincioșilor pe care-i slujește, indiferent de gradul de democrație al societății în care se află Biserica.

Dialogul Bisericii Ortodoxe Române este mai întâi un dialog viu și concret cu cei care participă constant la viața ei și o ajută efectiv, nu rămân simpli spectatori critici, sceptici sau indiferenți. Biserica noastră nu exclude dialogul cu oameni de alte credințe și convingeri, când aceștia apără sau promovează valori perene, nu doar mode efemere sau atitudini conjuncturale partizane.

7. În concluzie, este mai util și mai demn să construim cu bucurie un spațiu-simbol al comuniunii decât să apărăm cu patimă un vid spiritual!...

Acest adevăr este confirmat de mulțimea clericilor și credincioșilor români care deja au început să ofere cu bucurie bănuțul lor pentru Catedrala care reprezintă dorința lor de întărire în credință și de înălțare în demnitate.

Concluzii finale și încheierea

În acest fel stând lucrurile, ne minunăm pe zi ce trece văzând câtă dreptate a avut istoricul Gheorghe Brătianu când, scriind o scurtă istorie a românilor, i-a numit pe aceștia „un miracol și o enigmă a istoriei“. Și suntem într-adevăr un miracol că ne mai găsim și regăsim pe aici, în ciuda atâtor încercări în care alogenii au vrut să devenim altceva. Suntem deopotrivă o enigmă pentru că, nu de puține ori, ne-am păstrat în starea de latență, ieșind în evidență când și când, fie prin vreun domnitor, fie prin vreo luptă sau prin vreo carte, dar, mai ales prin capacitatea unora dintre noi de a pune piedică celui cu idei bune sau cu inițiative care să ne scoată din starea de latență. Dacă la această „calitate“ mai apare și câte un alogen (care nu are, de fapt, nici un interes să vadă că pe acest spațiu oamenii excelează), mulți dintre noi și în spiritul ospitalității tipic românești, fără simț critic, receptează foarte repede ideile „dezinteresate“ ale acestuia (doar este străin și nu are nici un interes), blocând de cele mai multe ori inițiativele marilor bărbați care vor să ne scoată din anonimat și din interiorul unei culturi care a excelat în miniaturi, broderii, frontispicii de cărți și construirea de odăițe...

Până de curând, în multe din regiunile românești s-a cultivat nu monumentalitatea, ci stilul „odăiță“. Să credem că și sub acest aspect sugerăm ideea că în venele noastre nu curge sânge de roman - care avea simțul monumentalității - ci sânge de dac? Aici, în odăiță, românul și-a mâncat sărmăluța sau fasolea, udată cu un pahar, două-trei, mai multe sau foarte multe de vin sau de țuică. Și atunci, având de-a face cu oameni într-o asemenea stare de euforie, nu mai este de mirare că, de multe ori, străinii au făcut aici ceea ce nu reușeau la ei acasă, spunând despre România că este țara tuturor posibilităților (până și a celor imposibile altundeva).

Capacitatea unor compatrioți de-ai noștri de a fura pălăria celorlalți, adică de a-i păcăli pur și simplu, și a dovedi că mulți dintre noi nu simt cu propria lor inimă și nu cugetă cu propriul lor cap s-a arătat din momentul în care a reapărut în spațiul românesc ideea construirii Catedralei Mântuirii Neamului pusă în circulație în societatea românească în anii 20 ai secolului trecut, de eroii Primului Război Mondial care au voit ca mormântul ostașului necunoscut, adică al românului anonim care și-a jertfit viața pentru pământul său, să fie într-o asemenea Catedrală, Națională.

Alergia unor alogeni necreștini la tot ceea ce înseamnă edificiu religios creștin pe teritoriul românesc a crescut acum, unindu-se cu o cultură de odăița unora, cu o capacitate a altora de a pune piedici realizării ideilor bune și a păcăli pe cei naivi. Aceștia încearcă să-și exercite abilitatea de hoț, furând românului de bun-simț, nu numai pălăria, ci și ideile bune de sub pălărie, cu alte cuvinte, ducându-l de nas, mai nou, manipulându-l. Concret, au lansat gogoșa (înghițită de mulți) a inutilității unei catedrale, pe motiv că ar presupune sume enorme într-o vreme când majoritatea românilor sunt săraci și, în subsidiar, că s-ar atenta la libertatea de conștiință a câtorva persoane care nu cred în Dumnezeu, de fapt, în Iisus Hristos. Pentru domniile lor nu contează principiul majorității, specific democrației. Ei clamează să li se respecte dreptul de a nu crede, în ciuda faptului că neagă dreptul majorității de a crede și a-și exercita credința. Procedează ca infractorul care face apel la Drepturile Omului în închisoare, unde a ajuns tocmai pentru că el nu a respectat drepturile celorlalți oameni. Trebuie să știe tot românul că Bucureștiul este singura capitală europeană care nu are catedrală. Ne putem, oare, mândri cu o asemenea lipsă? Nicidecum! Nimeni nu poate excela nicăieri prin carențe. Inexistența unei catedrale în București este o mare carență, nu numai a Capitalei noastre, ci și a poporului român căruia mulți dintre vizitatorii străini îi reproșează că nu a fost capabil să aibă în capitala țării ceea ce capitalele lor au: Catedrală. Nu știu de ce unora dintre noi le este indiferentă o atare apreciere, știut fiind că nu suntem mai prejos decât alte popoare europene. În orice capitală europeană mergi, vei constata că emblema și mândria acesteia o constituie catedrala, nu șoselele mărginașe, numite „centură“. Quartetul format din românul consumerist, cârcotașul de profesie, alogenul proaspăt vopsit român și cel care se află în elementul său atunci când este manipulat a început lamentația împotriva construirii unui templu de artă și spiritualitate ca acoperiș spiritual peste capitala țării. Așadar, au și apărut acțiunile de împiedicare a realizării acestui edificiu, necesar unui popor care vrea să lucreze la propria lui demnitate. Un popor își arată demnitatea în ceea ce construiește ca neam în istorie. Catedrala face parte din demnitatea unui popor. La edificarea ei ar trebui să-și aducă contribuția orice român. Și să fie bucuros că i se dă o asemenea șansă.

Prin urmare, Catedrala nu este nici hală, nici aulă, ci un spațiu unde ne rugăm în mod public și în mod individual, un spațiu în care ne regăsim în propria noastră identitate de popor creștin. Pentru acest motiv, Patriarhia a căutat și caută specialiști care au mai construit biserici, dar care știu că bisericile, mari sau mici, sunt construite pentru rugăciune, nu pentru a impresiona și a-ți da fiori reci când te vei afla lângă sau în ele din cauza stilului epocii. De aceea nu au motiv de supărare specialiștii în blocurile comuniste sau cei care au construit monstruoșitățile stresante postrevoluționare din jurul Capitalei și nu ar trebui să se cantoneze doar în „a monitoriza critic“ dorința Patriarhului României de a construi o Catedrală care să fie spațiu adecvat rugăciunii. Alții, apărătorii statornici ai culturii de odăiță, care nu au nici o legătură cu ceea ce este conștiința demnității naționale, sunt îngrijorați că românii vor săraci dacă se va începe construcția catedralei. Temerilor vegetative ale acestora se adaugă și interesul alogenilor, care vor ca românii să nu facă nimic pentru ei, ci numai pentru alții. Vezi, Doamne, dacă ar lucra pentru ei, ar săraci! Trebuie știut că planul construirii Catedralei Neamului pe care Patriarhul României l-a pus în lucrare nu va săraci pe nimeni, dimpotrivă! În neamul românesc sunt mulți care doresc să pună, nu o cărămidă, ci multe la construirea Catedralei Demnității Noastre. Sunt mulți care sunt gata să ofere tot ceea ce pot spre realizarea visului urmașilor celor care au trudit la ridicarea frumoaselor mănăstiri din Moldova, Bucovina, Curtea de Argeș și al eroilor de la Mărășești, Mărăști, Oituz și de pretutindeni sau din alte locuri de a avea și ei o Catedrală în capitala țării, după modelul celorlalte capitale europene. Visul celor mai mulți dintre noi de a fi în rândul lumii. Da, Catedrala Mântuirii Neamului Românesc ne introduce în rândul lumii civilizate. Numai în jurul unei asemenea instituții s-ar putea cristaliza multe din cele ce țin atât de latențele, cât și de dorurile românului.

Construcția Catedralei, departe de a secătui buzunarele românului, le va îndestula. Va fi o lucrare complexă care necesită mulți specialiști, începând cu proiectanții și terminând cu artiștii și muncitorul în lemn, în fier sau în piatră. La edificarea ei, Patriarhia Română oferă locuri de muncă, nu

unul-două, ci sute. Prin urmare, cel puțin, chiar și pentru această oportunitate, românii trebuie să-și dorească începerea cât mai repede a lucrărilor, zădărniciind acțiunile celor străini de românism, prin neam sau (in)cultură, de blocare a construirii Catedralei Mântuirii Neamului. Construirea Catedralei vine dintr-o necesitate și la timpul potrivit, nu din frustrări sau complexe. Cel puțin din necesitatea pe care o simt cei mai mulți dintre locuitorii acestei țări de a afirma și a confirma că românii au depășit nivelul împiedicării bunelor intenții pe care elita neamului nostru vrea să le pună în operă, că-și cinstesc eroii, că știu și pot să-și edifice propria țară, unindu-și eforturile în construirea Catedralei Mântuirii Neamului, că știu și pot să depășească emblema pusă de vecinii noștri europeni cum că românii nu au simțul monumentalității, ci numai pe cel al miniaturii și odăiței. (Potrivit afirmațiilor Pr. Prof. Univ. Dr. Vasile Răducă, publicate în Ziarul „Lumina de Duminică” din 07.03.2010 -<http://www.ziarullumina.ro/articole;1185;1;34975;0;Catedrala-Mantuirii-Neamului-o-prioritate-spirituala-pentru-Romania.html>)...

Așadar, iată și de aici constatăm faptul că Biserica și, de fapt, Ortodoxia este o formă de creștinism (nesecularizată în conținutul și fondul ei intrisec) extrem de rafinată, de nobilă, de fină, pe care puțini o știu astăzi aprecia sau gusta în profunzimile ei dintru început, lucru pentru care ne rugăm Lui Dumnezeu – Cel în Treime preamărit, să ne ajute și să ne lumineze mințile, cele acoperite de umbra păcatului, a patimii și a morții!...

*Stelian Gomboș – Consilier la
Secretariatul de Stat pentru Culte
din cadrul Guvernului României*